

Ο Ινδιάνος του δάσους

Μια ιστορία στο Βιετνάμ
για έναν Ινδιάνο Αλάτσι

Mona Perises

Mona Perises

Με αγάπη και σεβασμό στον αναγνώστη

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

Το παρόν έργο είναι πνευματική ιδιοκτησία της συγγραφέα και προστατεύεται σύμφωνα με τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου 2121/1993 και τους κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν και στην Ελλάδα. Απαγορεύεται ρητώς η αντιγραφή, ή αναπαραγωγή, ή αναδημοσίευση, ή διασκευή, ή μετάφραση του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης, ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια απ' την συγγραφέα.

ISBN: 9781641530439

Ζωγραφιά εξωφύλλου: Alfredo Rodriguez

Σελιδοποίηση – Επιμέλεια: Mona Perises

Δημιουργία εξωφύλλου: Mona Perises

Email: monaperises@yahoo.com

www.monaperises.wixsite.com/bookstore

www.monaperises.wix.com/monaperises

Mona Perises

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ
Μυθιστόρημα

Copyright - Mona Perises

Μην πιστεύεται ότι ανεβαίνουμε στον ουρανό, αν δεν πέσουμε πρώτα με την βροχή στην γη!

*Ανώνυμος Ινδιάνος
Αμπένακι – Αβενάκι.*

Ήταν απόγονος ενός ανυπότακτου μεγάλου πολεμιστή, που κάποτε είχε σκύψει το κεφάλι, για να σώσει την φυλή του. Ο Απάτσι Τζερόνιμο Τζούνιορ, κλήθηκε να πολεμήσει για το προσωπικό γόητρο κάποιων άλλων και εν μέρει και το δικό του. Δεν ήθελε να πάει στον πόλεμο, αλλά πήγε. Σκέφτηκε πως αν έμενε πίσω το πολύ-πολύ, να καταντούσε αλκοολικός και άνεργος. Ήταν ήδη ένας χαμένος και κυνηγημένος από κάποιους, που αυτοαποκαλούνται λευκοί. Πριν τον πάρουν στον πόλεμο, του είχαν κόψει τα μαλλιά. Μετά, η ιστορία του έγινε πολύ απλή, αλλά ταυτόχρονα και πολύπλοκη. Με κομμένα τα μαλλιά ένωθε ένα τίποτα και στο Βιετνάμ, δεν ήταν καθόλου καλά. Οι γιάνκηδες ήταν... σαν τα ζώα... Λίγοι αποτελούσαν εξαίρεση, οι πιο πολλοί ήταν ήδη αλκοολικοί και ψυχροί φονιάδες. Μετά το θάνατο κάποιου κιτρινιάρη, το γλεντούσαν μεθοκοπώντας, βρίζοντας θεούς και δαίμονες. Ενώ ήταν οι ίδιοι, έλεγαν δαίμονες εκείνους που πολεμούσαν για την πατρίδα τους. Σαν Ινδιάνος Απάτσι που ήταν, δεν είχε καμιά σχέση με τον χρόνο, αλλά με τον τόπο. Όσο κρατούσε αυτός ο πόλεμος, αν ζούσε και δεν έτρωγε κάποια σφαίρα, σ' αυτή την μεγάλη

λάκκα που γέμιζε συνέχεια με νερά, σκέφτονταν να είναι καλός. Μια μέρα είδε να σκοτώνουν κάποιον και μετά χάθηκε μέσα στην πυκνή ζούγκλα του Βιετνάμ. Έμεινε με εκείνους που τον βρήκαν και κατάστρωνε μαζί τους, τα επόμενα βήματα τους.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Το παρόν είναι εν μέρει προϊόν μυθοπλασίας, πολλά μέρη του είναι βασισμένα σε πραγματικά ιστορικά γεγονότα. Οι καταστάσεις, τα πρόσωπα και τα ονόματα είναι φανταστικά. Οποιαδήποτε συνωνυμία με πραγματικά πρόσωπα, ή οποιαδήποτε ομοιότητα με καταστάσεις δεν είναι εσκεμμένες, αλλά εντελώς συμπτωματικές.

ΠΩΣ ΝΑ ΤΟΝ ΞΕΧΑΣΕΙΣ...

Ο ανυπότακτος πολεμιστής, ο Τζερόνιμο, ο αδάμαστος αρχηγός των Απάτσι Μπεντονκόχε που έσκυψε το κεφάλι, για να σώσει την φυλή του. Όταν πέθανε ο γενναίος αρχηγός, γεννιόταν ένας θρύλος που έμελλε να διαρκέσει γενιές και γενιές, ως σύμβολο αντίστασης απέναντι στην καταπίεση. Το απαράμιλλο κουράγιο και η αποφασιστικότητα του Τζερόνιμο, θα έκαναν φυσικά πολλά περισσότερα, απ' το να γίνουν πολεμική ιαχή στα στόματα των αμερικανών αλεξιπτωτιστών και αυτό, γιατί η ζωή του μεγάλου αρχηγού διατήρησε άσβεστο το πνεύμα της φυλής του. Κατά τις τελευταίες και απεγνωσμένες στιγμές των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που θα ονόμαζε βολικά ο λευκός, "Ινδιάνικοι Πόλεμοι". Ο Τζερόνιμο αντιστάθηκε στις κατακτητικές επιδρομές Μεξικανών και λευκών κατακτητών στα εδάφη της φυλής του, ήδη απ' τα γεννοφάσκια του. Η παροιμιώδης έχθρα που ένιωθε για τους Μεξικανούς που σκότωσαν την γυναίκα και τα παιδιά

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

του, ξεπερνούσαν μόνο απ' την απέχθεια του για τον αποικιοκρατικό επεκτατισμό των Αγγλοσαξόνων, όταν το 1848 κατέλαβαν τελικά, την πατρώα γη του. Και όταν η σκληροτράχηλη φυλή του οδηγήθηκε στους ομοσπονδιακούς καταυλισμούς της Αριζόνα στα μέσα της δεκαετίας του 1870, ο μεγάλος αρχηγός θα έπιανε και πάλι δουλειά, οδηγώντας τα παλικάρια του σε μια σειρά από αποδράσεις που θα σφυρηλατούσαν τον μύθο του και θα έφερναν ντροπή και ταπείνωση στην ομοσπονδιακή κυβέρνηση της τότε Αμερικής. Ο Τζερόνιμο τελικά αναγκάστηκε το 1886 να παραδοθεί στον στρατό των λευκών κατακτητών.

Βλέποντας τον θρύλο του να μεγαλώνει, παρά την αιχμαλωσία του, τις δυο τελευταίες δεκαετίες της ζωής του, παρέμεινε ο γνωστότερος Ινδιάνος της βόρειας Αμερικής. Ο ήρωας των Απάτσι απαθανατίστηκε στην αμερικανική ιστορία, ως ο ανυπότακτος που δεν κατέθετε ποτέ τα όπλα της ελευθερίας και συνέχιζε τον αγώνα, την ώρα που οι δικοί του αποδέχονταν την ήττα. Ο μεγάλος αρχηγός ακόμα και σήμερα, δεν αναπαύεται όμως εν ειρήνη. Εκατό χρόνια μετά τον θάνατο του σε στρατιωτικό καταυλισμό της Οκλαχόμα, το πνεύμα του περιπλανιέται αδικαίωτο, καθώς τα λείψανά του δεν έχουν αποθεθεί σε αξιοπρεπή τάφο στην γενέθλια γη, δίπλα στο δέντρο, όπου είχε τυλιχτεί άλλοτε ο ομφάλιος λώρος του...

Τα πρώτα χρόνια.

Ο άντρας που θα έμενε γνωστός ως Τζερόνιμο, γεννιέται ως Γκογιαθλέ, ή Γκογιαλέ που σημαίνει "Αυτός που Χασμουριέται" τον Ιούνιο του 1829 μέσα σε φαράγγι, της σημερινής Αριζόνα. Τότε ήταν έδαφος του Μεξικού. Ήταν το τέταρτο απ' τα δέκα παιδιά της φαμίλιας των Απάτσι Μπεντονκόχε. Διέθετε πλούσια αθλητικά χαρίσματα και διακρίθηκε στο κυνήγι, ήδη απ' τα

μικράτα του. Ο θρύλος της φυλής του τον θέλει να κατασπαράζει την καρδιά του πρώτου ελαφιού που σκότωσε, για να αποκτήσει ταχύτητα και αντοχή στο κυνήγι. Για τα παιδικά του χρόνια, δεν είναι και πολλά γνωστά. Ξέρουμε όμως, ότι πολέμησε καβάλα στο άλογο του, απ' όταν μπόρεσε να ιππεύσει και αυτό, γιατί οι Απάτσι της περιοχής, δεν κινδύνευαν μόνο απ' τους Μεξικανούς, αλλά και απ' τους ορκισμένους εχθρούς, τους Ναβάχο και τους Κομάντσι.

Οι συχνές επιδρομές στους καταυλισμούς των εχθρικών φυλών ήταν για τους Απάτσι καθημερινότητα, όπως και οι επιθέσεις σε Μεξικανικούς οικισμούς. Ως απάντηση η Μεξικανική κυβέρνηση επικήρυξε τα σκάπ των Απάτσι και για κάθε ερυθρόδερμο κεφάλι, πρόσφερε την σεβαστή αμοιβή των 25 δολαρίων. Όχι ότι αυτό βέβαια αποθάρρυνε τον σκληροτράχηλο Γκογιαθλέ, που μέχρι τα 17 του χρόνια, είχε ηγηθεί τεσσάρων επιτυχημένων επιδρομών. Η θέση του στο πολεμικό συμβούλιο της φυλής ήταν πια εξασφαλισμένη και ο νεαρός απολάμβανε τον σεβασμό των ηλικιωμένων. Την ίδια εποχή ο πολεμιστής ερωτεύεται την Αλορε, οι δυο τους γίνονται ζευγάρι και τελικά αποκτούν τρία παιδιά.

Και τότε ήταν που θα χτυπούσε η συμφορά... Τον Μάρτιο του 1858 οι Απάτσι του Τζερόνιμο έλειπαν απ' το καταυλισμό, καθώς είχαν στρατοπεδεύσει έξω απ' το αστικό κέντρο της περιοχής για το απαραίτητο εμπόριο και την ανταλλαγή αγαθών. Επιστρέφοντας στον οικισμό, οι πολεμιστές αντικρίζουν ένα αποτρόπαιο θέαμα. Εκείνη την ημέρα πεθαίνει ο Γκογιαθλέ και γεννιέται ο Τζερόνιμο. Τα Μεξικανικά στρατεύματα είχαν παραβεί το σύμφωνο ειρήνης και επιτέθηκαν στα γυναικόπαιδα, σφαγιάζοντας όποιον βρήκαν μπροστά τους. Ανάμεσα στους ανάιτια δολοφονημένους, ήταν η σύζυγος του Γκογιαθλέ, τα τρία του παιδιά, καθώς και η μητέρα του. Σύμφωνα με την παράδοση των Απάτσι, ο Γκογιαθλέ έκαψε τα υπάρχοντα της

φαμίλιας του και εγκατέλειψε την φυλή του. Ήταν περιπλανώμενος και μόνος στις εσχατιές της Αριζόνα, για περισσότερο από έναν χρόνο. Κάποια στιγμή επέστρεψε στον καταυλισμό του και δεν ήταν πλέον ο ίδιος άντρας. Ο Γκογιαθλέ είχε παραμεριστεί και είχε κάνει την εμφάνιση του ο σκληροτράχηλος πολεμιστής και ορκισμένος εκδικητής, ο Τζερόνιμο! Τα γενέθλια εδάφη, ήταν τώρα χώματα ποτισμένα μ' αίμα και μίσος και η εκδίκηση ήταν η μόνη που θα έσωζε την τιμή του πολεμιστή.

Ηγείται των συζητήσεων στα συμβούλια με τις συμμαχικές φυλές και πείθει πολλούς να ξεθάψουν τα Τόμαχοκ του πολέμου. Σύντομα θα βρεθεί στο πλευρό του με μια δύναμη 200 νοματαίων, με σκοπό να κυνηγήσουν τους Μεξικανούς στρατιώτες, που είχαν ξεπαστρέψει τα γυναικόπαιδα των Απάτσι. Οι αιματοβαμμένες επιχειρήσεις του Τζερόνιμο και της εκδικητικής στρατιάς του, έμελλε να κρατήσουν μι' ολόκληρη δεκαετία. 10 χρόνια βεντέτας και μαχών, κατά των Μεξικανικών αρχών. Αν πιστέψουμε τον θρύλο σε μια τέτοια μάχη, ο αρχηγός των ερυθρόδερμων δέχτηκε τρεις σφαίρες, αλλά συνέχισε να μάχεται λυσσαλέα και να ορμά στους Μεξικανούς στρατιώτες, οπλισμένος μόνο το μαχαίρι του.

Έντρομος ο εχθρός, αρχίζει να προσεύχεται στον Άγιο Ιερώνυμο "Τζερόνιμο" στα Ισπανικά. Ο Γκογιαθλέ τώρα ήταν γνωστός στον εχθρό, ως Τζερόνιμο, αν και η θεία βοήθεια δεν ήρθε ποτέ. Ο Ινδιάνος τιμωρός τους σκότωσε όλους και πήρε τελικά εκδίκηση, για την σφαγή της οικογένειάς του. Οι συνεχείς πολεμικές επιχειρήσεις εναντίον των Μεξικανών σύντομα περιλάμβαναν και τα γλομά πρόσωπα των κατακτητών - αποικιοκρατών. Οι λευκοί είχαν αρχίσει εδώ και καιρό να επεκτείνουν τις κτήσεις τους επικίνδυνα κοντά στα προγονικά εδάφη των Απάτσι. Και έτσι απ' τις αρχές της δεκαετίας του 1850 το πρόσωπο του εχθρού άλλαξε άρδην. Το 1848 είχε λήξει

ο Μεξικό - Αμερικανικός πόλεμος και οι λευκοί κατακτητές – αποικιοκράτες προσάρτησαν μεγάλα τμήματα Μεξικανικών εδαφών, περιλαμβανομένων και πολλών παραδοσιακών περιοχών των Απάτσι. Ταυτοχρόνως, είναι τα χρόνια του κίτρινου πυρετού που χτύπησε τις νοτιοδυτικές κατακτημένες περιοχές των αποικιοκρατών, όταν ανακαλύφθηκε στην περιοχή, η πρώτη φλέβα χρυσού. Πλέον, την Ινδιάνικη γη την καταπατούταν χρυσοθήρες και άποικοι.

Αυτό ήταν κάτι που οδήγησε σε τεταμένες σχέσεις λευκών κατακτητών και Ινδιάνων. Οι Απάτσι του Τζερόνιμο κλιμάκωσαν τις επιθέσεις τους κατά του λευκού επεκτατισμού. Οι μετακινήσεις δεν ήταν πια ασφαλείς τόσο στα караβάνια, όσο και στα τρένα. Και τότε το 1874 ο αρχηγός της φυλής και πεθερός του Τζερόνιμο ο σεβάσμιος Κοτσίσε, διαβλέποντας το ζοφερό μέλλον που κοντοζύγωνε για τον λαό του, έκανε την κίνηση που θα απογοήτευε όσο τίποτα τον γαμπρό του. Τον κάλεσε να σταματήσει τις επιδρομές κατά των λευκών κατακτητών - αποικιοκρατών και αποδέχθηκε την πρόταση της ομοσπονδιακής κυβέρνησης για την ίδρυση καταυλισμού Απάτσι, σ' ένα απ' τα ιερά μέρη των εδαφών της φυλής.

Μέσα σε λίγα χρόνια όμως και αφού πέθανε ο Κοτσίσε, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση αθέτησε την υπόσχεσή της καθώς οι ιεροί τόποι των Απάτσι ήταν εδάφη - φιλέτα για τους αποίκους, που συνέρρεαν πια κατά χιλιάδες στην περιοχή. Οι Απάτσι εκτοπίστηκαν εκ νέου σ' άλλο καταυλισμό στα βόρεια, αν και ο Τζερόνιμο είχε ξεμείνει πίσω με μια χούφτα αντρών, βρίσκοντας καταφύγιο στα βουνά. Ξέχειλος τώρα από οργή, έπεισε πολλούς Απάτσι να προσχωρήσουν στο αντάρτικο στράτευμα του, καθώς είχαν πειστεί ότι ήταν καλύτερα να ζουν ελεύθεροι και κυνηγημένοι, παρά σκλαβωμένοι σε καταυλισμούς λευκών. Ένα νέο κύμα εκδικητικής βίας ενορχηστρώθηκε κατά των γλομών προσώπων με την διχαλωτή

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

γλώσσα, απ' το οποίο γιγαντώθηκε η τρομακτική φήμη του Τζερόνιμο. Ο ανταρτοπόλεμος του, όχι μόνο απέδιδε, αλλά και παρέμενε ελεύθερος και ωραίος! Από προσωποποίηση της εκδίκησης, ο Τζερόνιμο ήταν πια σύμβολο αντίστασης, κάτι που ενέπνευσε την φυλή του στον ανελέητο κυνηγητό του κατά των λευκών και τον ακολουθούσε πιστά ένας ικανοποιητικός αριθμός Τσιρικάουα,. Οι Γιάνκηδες προσπαθούσαν απέλπιστα να συλλάβουν τον μεγάλο αρχηγό, γιατί αυτός διάφευγε συνεχώς την σύλληψη.

Η καλή γνώση των πατρογονικών εδαφών και το αλάθητο ένστικτο του Τζερόνιμο, οδηγεί τις ομοσπονδιακές δυνάμεις, συνεχώς στην αποτυχία. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η περίπτωση που τον περικύκλωσαν σε μια σπηλιά που είχε μόνο μία έξοδο. Όταν αναγκάστηκαν να εισβάλουν τελικά στο λαγούμι, ανακάλυψαν πως ο Τζερόνιμο είχε διαφύγει και το χειρότερο ήταν πως ποτέ δεν ανακάλυψαν, από που! Ο συνεχής ανταρτοπόλεμος με τους λευκούς και τους Μεξικανούς ωστόσο είχε επηρεάσει αναπόφευκτα τους μαχητές του, αλλά και τον ίδιο τον αρχηγό. Υπολογίζεται πως στο τέλος είχε ξεμείνει με μόλις 35 συντρόφους και 100 γυναίκες.

Την ίδια στιγμή που για την αιχμαλωσία του είχαν επιστρατευτεί 5.000 στρατιώτες, το 1/4 της ομοσπονδιακής συνολικής δύναμης και 500 ανιχνευτές. Ο ομοσπονδιακός στρατός κατάφερε τελικά το 1877 να τον αιχμαλωτίσει και τον έστειλε στον καταυλισμό των Απάτσι, στο Σαν Κάρλος της Αριζόνα. Αν και δεν είχε πει ακόμα την τελευταία του λέξη. Ο Τζερόνιμο, έπειτα από τέσσερα ντροπιαστικά για τον ίδιο χρόνια στον καταυλισμό, αποδρά τον Σεπτέμβριο του 1881!

Κεφάλαιο (2)

Φυγές και ήρωας.

Ελεύθερος και πάλι ο Τζερόνιμο και μια μικρή ομάδα από μαχητές Τσιρικάουα, επιδόθηκαν σε επιδρομές κατά του ομοσπονδιακού στρατού. Κατά την διάρκεια των επόμενων πέντε ετών, ο μεγάλος αρχηγός των Απάτσι, θα επιδίδονταν σε μια λυσσαλέα μάχη κατά των χλομών προσώπων, κρατώντας ζωντανό μόνος του, τον Ινδιάνικο πόλεμο κατά του ομοσπονδιακού στρατού. Αν και ήταν οι τελευταίες στιγμές, της άνισης αυτής μάχης. Η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εκδίδει νέο φερμάνι εναντίον του και πλέον γι' άλλη μια φορά, είναι στο κατόπι του τα ομοσπονδιακά στρατεύματα. Τώρα όμως η στρατιωτική επιχείρηση ακολουθείται από δημοσιογράφους, καθώς ο ερημίτης ηγέτης των γηγενών αμερικανών, είχε εν τω μεταξύ μετατραπεί σε ζωντανό θρύλο! Για τους Ινδιάνους ήταν το διαπρεπές σύμβολο της αντίστασης και για τους λευκούς, σωστός φόβος και τρόμος. Η ομάδα του έκανε συνεχώς επιδρομές στις πόλεις και τα χωριά, τρομοκρατώντας τα χλομά πρόσωπα. Κάθε μέρα δημοσιευόταν ακόμα μια επίθεση του Ινδιάνου, που έσπερνε το θάνατο. Ο τύπος τον αποκαλούσε "ο

χειρότερος Ινδιάνος, που έζησε ποτέ" και του απέδιδε μυθικές δυνάμεις. Τότε εμφανίστηκε στο προσκήνιο ο μεθοδικός υπολοχαγός Τσαρλς Γκείτγουντ που μιλούσε την γλώσσα των Απάτσι, γνώριζε πολύ καλά τις συνήθειες τους και είχε φοβερή υπομονή. Ο αξιωματικός δεν τους άφηνε να πάρουν ανάσα και κυνήγησε χωρίς σταματημό, την ομάδα των Ινδιάνων. Δεν είχαν πια χρόνο, ούτε για επιδρομές, ούτε και μπορούσαν να βρουν φαγητό. Οι Απάτσι άρχισαν να εξαντλούνται και ο Τζερόνιμο συνειδητοποίησε κάποια στιγμή ότι αν συνέχιζε έτσι, θα έθετε σε κίνδυνο τις ζωές των υπολοίπων. Ο θρυλικός Ινδιάνος, παραδόθηκε στις 4 Σεπτεμβρίου 1886, όντας ο τελευταίος Τσιρικάουα που κατέθεσε τα όπλα, αν και όχι χωρίς αντάλλαγμα. Ο στρατηγός Νέλσον Μάιλς του υποσχέθηκε προσωπικά πως θα παραχωρούσε στην Αριζόνα εκτάσεις σ' αυτόν και την αντάρτικη συμμορία του, όπου θα μπορούσαν να ζουν ελεύθεροι...

Ο διασημότερος αιχμάλωτος πολέμου.

Γι' άλλη μια φορά όμως, η διχαλωτή γλώσσα του λευκού έκανε την εμφάνιση της, καθώς η τέχνη της εξαπάτησης ήταν στο τσεπάκι του ευρωπαϊού αποίκου του νέου Κόσμου. Και έτσι αντί για την ελευθερία του, ο Τζερόνιμο περιφέρεται από φυλακή σε φυλακή και περνά τον χρόνο του στα κολαστήρια της Φλόριντα, σε καταναγκαστικά έργα. Όχι μόνο δεν τους επέτρεψαν να επιστρέψουν στα πατρώα εδάφη τους, αλλά χώρισαν τον Τζερόνιμο και απ' τους υπόλοιπους. Αφού παρέμεινε έγκλειστος για δύο χρόνια στην Φλόριντα, αργότερα μεταφέρθηκε σ' αγροτικές φυλακές της Αλαμπάμα και τελικά στο Φορτ Σιλ της Οκλαχόμα. Εκεί λέγεται, ότι προσπάθησε να πλησιάσει και να μάθει την κουλτούρα των λευκών, αν και εγκατέλειψε την προσπάθεια, αφού διαπίστωσε πως ήταν

αξεπέραστες οι πολιτισμικές διαφορές τους. Τα χρόνια όμως είχαν περάσει και η νοσταλγία για τα άγια χώματα της πατρίδας του, είχαν αφήσει εμφανώς το σημάδι τους στον πάλαι ποτέ κραταιό Τζερόνιμο. Το μίσος και η εκδίκηση είχαν καταλαγιάσει μέσα του και ο ίδιος συναινούσε σε πράγματα, που θα φάνταζαν άλλοτε αδιανόητα. Την ίδια στιγμή ο κόσμος που είχε εντυπωσιαστεί με το θρύλο του Ινδιάνου, ζητούσε να τον δει από κοντά και ήταν έτοιμος να πληρώσει τσουχτερό εισιτήριο, για να θαυμάσει τον ανυπότακτο Τζερόνιμο.

Η φήμη του είχε ξεπεράσει αυτή του μισητού εχθρού και έφτανε πια στα όρια της λατρείας. Σαν άγριο θηρίο στο κλουβί, ο Τζερόνιμο ποζάρει στους τουρίστες που συρρέουν στον Ινδιάνικο καταυλισμό - φυλακή και εμφανίζεται αυτοπροσώπως σε εκθέσεις πουλώντας σουβενίρ και φωτογραφίες του. Τον Μάρτιο του 1905 συμμετέχει καβαλάρης παρελαύνοντας στην κεντρική λεωφόρο στην παρέλαση της Ουάσιγκτον, για την τελετή ορκωμοσίας του αμερικανού προέδρου Θεόδωρου Ρούσβελτ. Αν και λίγες ημέρες αργότερα θα αποδεικνυόταν, πως ούτε ο αμερικανός πρόεδρος ήταν πρόθυμος να τον αφήσει να περάσει τις τελευταίες του στιγμές ελεύθερος.

Την ίδια χρονιά διηγείται την αυτοβιογραφία του στο βιογράφο του και κάνει τακτικές δημόσιες εμφανίσεις, παίρνοντας τώρα μέρος σε φαντασμαγορικά σόου της Άγριας Δύσης, επιδεικνύοντας τις πολεμικές του δεξιότητες. Σκιά του εαυτού του πια και καταναλωτικό προϊόν για την τέρψη των λευκών, ο Τζερόνιμο έγινε ζωντανό έκθεμα. Οι τουρίστες τον λάτρευαν, έβγαζαν φωτογραφίες μαζί του και αγόραζαν σωρηδόν τα αναμνηστικά των Απάτσι. Ήταν μια σωστή τουριστική ατραξιόν. Έτσι πέρασε ο μεγάλος αρχηγός στο καθεστώς της αιχμαλωσίας, τα τελευταία είκοσι χρόνια της ζωής του. Ντροπιασμένος απ' τις ορδές των τουριστών, που πλήρωναν εισιτήριο για να δουν από κοντά τα αντικείμενα της

Ο ΙΝΔΙΑΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ

καθημερινής ζωής των Απάτσι και ακόμα τσουχερότερο αντίτιμο για να αγοράσουν ένα καπέλο, ένα τόξο, ή μια φαρέτρα όμοια με εκείνα του αδάμαστου αρχηγού των Απάτσι. Έτσι έσβησε ο Τζερόνιμο, μαραζωμένος απ' την απραξία και την αιχμαλωσία. Το Φεβρουάριο του 1909 προσβλήθηκε από πνευμονία και λίγες μέρες αργότερα, στις 17 του μήνα άφησε την τελευταία του πνοή. Μέρες προτού εκπνεύσει, εξομολογήθηκε στο στενό περιβάλλον του πως είχε μετανιώσει για την απόφαση του να παραδοθεί:

«Δεν έπρεπε να παραδοθώ», είπε στο νεκροκρέβατο του, στον ανιψιό του: «Έπρεπε να παλέψω, μέχρι την τελευταία μου πνοή.» Ο Γκογιαθλέ, που τον έμαθε ο κόσμος ως Τζερόνιμο, ενταφιάστηκε στο κοιμητήριο των αιχμαλώτων πολέμου του Φορτ Σιλ, χωρίς να καταφέρει ποτέ να επιστρέψει, ούτε και νεκρός στα γενέθλια εδάφη της Αριζόνα...

Μέλος της Ένωσης Ανεξάρτητων Συγγραφέων ΕΝ. Α. Σ.

Ήταν απόγονος ενός ανυπότακτου μεγάλου πολεμιστή, που κάποτε είχε σκύνει το κεφάλι, για να σώσει τη φυλή του. Ο Απάτσι Τζερόνιμο τζούνιορ, κλήθηκε να πολεμήσει, όχι για να σωθεί η φυλή του, αλλά για το προσωπικό του γόητρο. Δεν ήθελε να πάει στο πόλεμο, αλλά πήγε. Αν έμενε πίσω, το πολύ-πολύ, να καταντούσε αλκοολικός και άνεργος. Ήδη ήταν ένας χαμένος και κυνηγημένος από κάποιους, που αυτοαποκαλούνται λευκοί. Πριν τον πάρουν στο πόλεμο, του είχαν κόψει τα μαλλιά. Μετά, η ιστορία του έγινε πολύ απλή, αλλά ταυτόχρονα και πολύπλοκη. Με κομμένα τα μαλλιά, ένιωθε ένα τίποτα και στο Βιετνάμ, δεν ήταν καθόλου καλά. Οι γιάνκηδες ήταν... σαν τα ζώα...

Λίγοι αποτελούσαν εξαίρεση, οι πιο πολλοί ήταν ήδη αλκοολικοί και ψυχροί φονιάδες. Μετά το θάνατο κάποιου κιτρινιάρη, το γλεντούσαν μεθοκοπώντας, βρίζοντας θεούς και δαίμονες. Ενώ ήταν οι ίδιοι, έλεγαν δαίμονες εκείνους που πολεμούσαν για τη πατρίδα τους. Σαν ινδιάνος Απάτσι που ήταν, δεν είχε καμιά σχέση με το χρόνο, αλλά με το τόπο. Όσο κρατούσε αυτός ο πόλεμος, σ' αυτή τη μεγάλη λάκα που γέμιζε συνέχεια με νερά, σκέφτονταν να είναι καλός, αν φυσικά, δεν έτρωγε κάποια σφαίρα. Αν ζούσε και όταν έβρισκε την ευκαιρία, θα χανόταν μέσα στο δάσος και στη πυκνή ζούγκλα. Θα έμενε εκεί και θα κατέστρωνε τα επόμενα βήματα του.

© *Mona Perises*

